

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Diaconu Iurie,

Judecători – Boico Victor, Catan Liliana,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Popa Alexandru cu inculpatul Cobîleanu Vladislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui,

*Cobîleanu Vladislav XXXXX, născut la
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 31.07.2019 – 03.03.2020

instanța de apel: 07.05.2020 – 02.11.2020

instanța de recurs: 09.03.2021 – 09.06.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03 martie 2020, Cobîleanu Vladislav a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.3 lit. b) Cod penal (episodul infracțional din luna decembrie 2018), stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 11 (unsprezece) ani închisoare.

Cobîleanu Vladislav a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.3 lit. b) Cod penal (episodul infracțional din 17 martie 2019), stabilindu-i-se pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 11 (unsprezece) ani închisoare.

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i sa stabilit lui Cobîleanu Vladislav, pedeapsa definitivă sub formă de 13 (treisprezece) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei numite lui Cobîleanu Vladislav, urmând a fi calculat din 03.03.2020, cu includerea în termenul executării pedepsei a timpului aflării inculpatului sub arest preventiv de la 18.03.2019 până la 11.07.2019, de la 09.09.2019 până la 03.03.2020 și arest la domiciliu de la 12.07.2019 până la 08.09.2019.

A fost menținută măsura preventivă arest preventiv în privința lui Cobîleanu Vladislav, până când sentința va deveni definitivă.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

A fost admisă integral acțiunea civilă și s-a încasat de la Cobîleanu Vladislav în beneficiul lui XXXXX prejudiciul moral cauzat prin infracțiune părții vătămate minore XXXXX, în sumă de 60 000 (șaizeci mii) lei.

S-a încasat de la Cobîleanu Vladislav în beneficiul statului, cheltuielile de judecată în sumă de 15 144 (cincisprezece mii una sută patruzeci și patru) lei, suportate pentru efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară.

În rest solicitările procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Cobîleanu Vladislav în una din zilele de la începutul lunii decembrie 2018, seara, data, ziua și ora concretă nefiind stabilită de organul de urmărire penală, în strada s. XXXXX raionul XXXXX, acționând cu intenție și având scopul de a-și satisface necesitățile sexuale, cunoscând cu certitudine că XXXXX, născută la 03 aprilie 2006, este fiica minoră a concubinei sale XXXXX, fiind membri de familie conform prevederilor art.133¹ din Codul penal și nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea ei de a se apăra și de a-și exprima voința datorită vârstei fragede, fiind în stare să înțeleagă că acțiunile sale pot duce la deformarea personalității victimei, prin constrângere fizică manifestată prin tragerea de păr și violență psihică, manifestată prin amenințarea cu aplicarea violenței a dezbrăcat-o de hainele din partea de jos a corpului până la jumătate și a întreținut cu ea un raport sexual forțat.

Tot el, la 17 martie 2019 în jurul orei 21:30, aflându-se în gospodăria ce le aparține din s. XXXXX, raionul XXXXX, unde nu locuiește nimeni, însă țin animalele pe care le au în proprietate, fiind în stare de ebrietate produsă de alcool, acționând cu intenție și având scopul de a-și satisface necesitățile sexuale, cunoscând cu certitudine că XXXXX, născută la XXXXX, este fiica minoră a concubinei sale XXXXX, fiind membri de familie conform prevederilor art.133¹ din Codul penal și nu a atins vârsta de 14 ani, profitând de imposibilitatea ei de a se apăra și de a-și exprima voința datorate vârstei fragede, fiind în stare să înțeleagă că acțiunile sale pot duce la deformarea personalității victimei, prin constrângere fizică exprimată prin îmbrâncirea corpului minorei, ca rezultat aceasta lovindu-se cu capul de perete și constrângere psihică, manifestată prin amenințarea cu aplicarea violenței și alungarea de acasă a dezbrăcat-o de hainele din partea de jos a corpului până la jumătate și a întreținut cu ea un raport sexual forțat.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

- procurorul în Procuratura r-nul Telenești, Calugher Lilia, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Cobîleanu Vladislav să fie declarat vinovat în baza art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal - episodul din luna decembrie 2018, stabilindu-i pedeapsă sub formă de 15 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, și pe art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal - episodul din 17.03.2019, stabilindu-i o măsură de pedeapsă sub formă de 15 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Conform art.84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabilit lui Cobîleanu Vladislav o pedeapsă definitivă sub formă de 20 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. În rest de menținut sentința referitor la admiterea acțiunii civile și încasarea de la inculpat în folosul reprezentantului legal al părții vătămate a prejudiciului moral în sumă de 60 mii lei, precum și a cheltuielilor de judecată în sumă de 15 144 lei;

- avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului Cobîleanu Vladislav, prin care a solicitat casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu dispunerea achitării lui Cobîleanu Vladislav de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal și art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- pedeapsa stabilită inculpatului Cobîleanu Vladislav este prea blândă, or, acestuia i se incriminează comiterea a două infracțiuni din categoria infracțiunilor excepțional de grave, ambele de viol, comise asupra unui copil în vârstă de 12 ani;

- prima instanță la stabilirea unei pedepse definitive sub formă de 13 ani închisoare, nu în deplină măsură a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, de comportamentul violent al inculpatului, de faptul că acesta nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate, nu a conștientizat faptele comise și astfel prin aplicarea unei pedepse prea blânde pentru săvârșirea a două infracțiuni de viol asupra unui copil, care este fiica minoră a concubinei sale, nu va fi suficientă pentru corectarea lui Cobîleanu Vladislav și nu va fi restabilită echitatea socială;

- aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatului nu va genera apariția unor sentimente de nedreptate și de neîncredere în lege și nu va duce la consecințe contrare scopului urmărit, este ultima soluție în care legea penală

își va atinge scopul său legal, care va influența la corectarea și reeducarea vinovatului.

3.2. În motivarea cererii de apel, avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului Cobîleanu Vladislav a menționat că:

- prima instanță a statuat asupra faptului că vinovăția lui Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunilor incriminate este demonstrată prin probele prezentate de către partea acuzării, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice, fără o apreciere a fiecărei probe în parte, iar aceasta ar echivala cu nerezolvarea fondului cauzei, fiind respinse în mod simplist argumentele părții apărării cu privire la inadmisibilitatea acestora, care au fost invocate constant începând cu finisarea urmăririi penale, inclusiv în cadrul dezbaterilor judecătorești;

- prima instanță a distorsionat declarațiile martorilor, preluând fără rezerve, exact cum au fost redată în rechizitoriu, declarațiile părții vătămate minore XXXXX și martorului minor XXXXX, audiați în condiții speciale de către judecătorul de instrucție, care în opinia apărării, acestea nu corespund cu înregistrările audio - video ale acțiunilor procesuale respective;

- prima instanță nici nu s-a expus asupra divergențelor datelor existente în actele procesuale întocmite de către organul de urmărire penală, care a admis falsificări, acoperindu-le prin omisiunea de a se expune, dar și redarea unui caracter legal acestora;

- invocă nulitatea acțiunilor de urmărire penală și a actelor întocmite întru consemnarea lor și anume se referă la ordonanța de începere a urmăririi penale din 22.04.2019, menționând despre lipsa plângerii reprezentantului legal al părții vătămate minore, ce ar servi temei al efectuării acțiunilor de urmărire penală;

- la efectuarea cercetării la fața locului și procesul verbal întocmit în acest sens din 18.03.2019, inclusiv la procedura de ridicare a obiectelor, care, nu au fost sigilate, astfel considerând aceste acțiuni contrare prevederilor legale;

- cu referire la acțiunea de audiere a părții vătămate minore și a martorului minor din 29.03.2019, partea apelantă invocă că audierea acestora a fost efectuată în prezența unor participanți a căror identitate judecătorul de instrucție nu a stabilit-o, ceea ce trezește dubii vis a vis de competența și calitatea unora dintre participanți, și anume a psihologului din cadrul procuraturii r-lui Telenești, inclusiv acțiunea procesuală a fost inițiată și efectuată în lipsa unei ordonanțe motivate. Tot aici se menționează despre corectarea datei din declarațiile de nedivulgare a acțiunii de urmărire

penală, care sunt parte integrantă din procesul verbal al ședinței de judecată de audiere a părții vătămate minore;

- declarațiile părții vătămate minore, inclusiv concluziile rapoartelor de expertiză i-au fost aduse la cunoștință inculpatului peste termenul prevăzut de lege, considerând că toate aceste încălcări duc la excluderea acestor probe din dosar;

- partea apărării susține că învinuirea adusă lui Cobîleanu Vladislav nu conține toate elementele prevăzute la art.281 Cod de procedură penală, iar instanța de judecată nu este în drept să completeze învinuirea cu circumstanțe care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii. Cu atât mai mult, că sentința Judecătorei Orhei din 03 martie 2020, nici nu conține analiza probelor, motivarea concluziilor și soluției, limitându-se la expunerea faptei ca fiind constatată, trecerea în revistă a probelor administrare cu mențiunea simplă că vinovăția este dovedită.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2020, a fost respins apelul avocatului Popa Alexandru în numele inculpatului Cobîleanu Vladislav, și apelul procurorului în Procuratura r-lui Telenești declarate împotriva sentinței Judecătorei Orhei, sediul Central din 03 martie 2020 și menținută sentința fără modificări.

Termenul executării pedepsei urmând a fi calculat din data de 02 noiembrie 2020, cu includerea în acest termen a perioadei 18 martie 2019 până la 02 noiembrie 2020.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Cobîleanu Vladislav a săvârșit infracțiunea imputată acestuia. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

Necătând la faptul că inculpatul Cobîleanu Vladislav vina nu a recunoscut-o, instanța de apel a conchis că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate. Prima instanță s-a bazat pe următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate minore XXXXX, audiată în condițiile prevăzute de art.110¹ din Codul de procedură penală, potrivit cărora le-a fost date citire în ședința de judecată (f.d.31-37, vol. I); declarațiile martorului minor

XXXXX date citirii în ședința de judecată, fiind audiat în condițiile prevăzute de art.110¹ Codul de procedură penală (f.d.67-69, vol. I); declarațiile reprezentantului părții vătămate XXXXX (f.d.95-96,121 vol. II); declarațiile martorului Conac Elena (f.d.103-104, vol. II); declarațiile martorului Conac Zaharia, care a dat depoziții similare cu cele a lui Conac Elena (f.d.105-106, vol. II); raportul de expertiză medico-legală nr. 201928P0098 din 18.03.2019(f.d.85-86, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 201902D2698 din 31.12.2019(f.d.195-198, vol. II); conținutul raportului de expertiză judiciară nr. 20180500146 din 02.05.2019(f.d.110-113, vol. I); conținutul raportului de expertiză judiciară nr.201937A0176 din 17.07.2019(f.d.120-123, vol. I); raportul de evaluare și intervenție psihologică a beneficiarei XXXXX, născută la XXXXX (f.d.50-52, vol. I); conținutul raportului de expertiză judiciară nr. 201937A0175 din 17.07.2019 (f.d.132-135, vol. I); procesul verbal de cercetare la fața locului din 18.03.2019 (f.d.16-19, vol. I).

Instanța de apel analizând probele enumerate și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunii imputate și care combat argumentele declarate de către inculpat.

Instanța de apel a conchis că, declarațiile depuse de către inculpatul Cobîleanu Vladislav, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate lui, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate mai sus, prin prisma prevederilor art.101 din Codul de procedură penală.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că Cobîleanu Vladislav a comis infracțiunea imputată lui și că acțiunile inculpatului au fost corect calificate de către prima instanță în baza art.171 alin.(3) lit. b) Codul penal, violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința a săvârșit cu bună-știință asupra unui membru de familie și a unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani (episodul de la începutul lunii decembrie 2018) și în baza art.171 alin.(3) lit. b) Codul penal, violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința a săvârșit cu bună-știință asupra unui membru de familie și a unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani (episodul din 17.03.2019).

Instanța de apel a reținut că infracțiunile imputate și circumstanțele comiterii acesteia sunt specifice. Proba esențială și cu cea mai mare forță probatorie rezidă în declarațiile părții vătămate minore și a reprezentantului său legal.

Examinând declarațiile părții vătămate minore, a reprezentantului său legal și probele prezentate, instanța de apel a constatat lipsa temeiurilor de a pune la îndoială declarațiile părții vătămate minore. Totodată, declarațiile părții vătămate minore sunt în coroborare cu alte probe și anume: a declarațiilor martorului Conac Elena, care a descris starea în care era minora XXXXX și mama acesteia în seara unei zile din luna martie 2019 ("(...) plângeau și i-au povestit că inculpatul și-a bătut joc de copilul minor(..)", circumstanțe care i-au fost reconfirmate și de minoră), cu raportul de expertiză medico-legală nrnr.201937A0176 din 17.07.2019, potrivit căruia, "reieșind din particularitățile psihologice individuale și de vârstă, precum și din conținutul situației analizate, XXXXX avea capacitate de a înțelege corect caracterul acțiunilor săvârșite cu ea. Reieșind din particularitățile psihologice individuale și de vârstă, precum și din conținutul situației analizate, XXXXX avea capacitatea redusă de a opune rezistentă. XXXXX avea capacitatea de a percepe corect circumstanțele importante pentru dosar, de a le memoriza și reproduce. În cadrul examinării nu s-a depistat predispoziția de a exagera evenimentele produse și de a fantaza".

În același context, instanța de apel a menționat că, potrivit raportul de expertiză medico-legală nr.201902D2698 din 31.12.2019, „reieșind din particularitățile anatomice ale membranei himeniale la minora XXXXX, permit întreținerea unui raport sau raporturi sexuale, fără lezarea ei. Absența leziunilor corporale la examinarea medico-legală, nu exclude întreținerea unui raport sexual”, concluzii care, în mod cert, confirmă declarațiile părții vătămate minore or, nu era obligatoriu în speță de a se depista prezența unor leziuni în regiunea organelor genitale a părții vătămate, pentru a confirma întreținerea rapoartelor sexuale. Mai mult, prin raportul de evaluare psihologică se probează veridicitatea declarațiilor minorei XXXXX.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a remarcat că deși, concluziile raportului de expertiză judiciară nr. 20180500146 din 02.05.2019 denotă, că în fragmentul din pata de pe chiloții ridicați de la cet.Cobîleanu Vladislav, la data de 18.03.2019, au fost depistați spermatozoizi fără amestec de sânge, salivă, secreții vaginale, la determinarea apartenenței de grup a fost constatat antigenul A, ceea ce înseamnă că sperma depistată a provenit de la o persoană cu grupa de sânge Abeta (A(II)) - ce nu exclude provenirea ei de

la cet. Cobîleanu Vladislav, și faptul că pe chiloții inculpatului, ridicați imediat după comiterea infracțiunii, au fost depistate urme de spermă, confirmă declarațiile părții vătămate minore, chiar dacă în materialul biologic cu conținut vaginal prelevat de la partea vătămată, spermatozoizi nu au fost depistați, or partea vătămată minoră a explicat că după comiterea raportului sexual, ea sa șters în regiunea organelor genitale

Cu referire la alegațiile părții apărării precum, că învinuirea lui Cobîleanu Vladislav nu conține toate elementele prevăzute de art.281 Cod de procedură penală, instanța de apel le-a respins ca neîntemeiate și a stabilit că atât actul prin care a fost acuzat ultimul (ordonanța de învinuire din 11.06.2019, f.d.177-178, vol. I) cât și acuzația în esență adusă acestuia, este unul complet, atât cât se referă la persoana și identitatea acuzatului, cât, și în special, la esența faptei imputate lui Cobîleanu Vladislav, care poartă un caracter concret despre acțiunile sale (acțiuni de viol), asupra cui au fost săvârșite (numele, prenumele victimei, care știa cu certitudine că era minoră, aceasta fiind fiica concubinei sale) locului săvârșirii (aflându-se în gospodăria ce le aparține din s. XXXXX, r-l XXXXX, unde nu locuiește nimeni), mijloacelor (dezbrăcând-o de haine din partea de jos a corpului până la jumătate) și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei (prin constrângere psihică, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, prin aplicarea violenței și alungarea de acasă – a întreținut un raport sexual forțat), caracterului vinei (acționând cu intenția), motivelor (în scopul de a-și satisface necesitățile sexuale) și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, mențiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului și literei articolului din Codul penal care prevăd răspunderea pentru infracțiunea comisă (art.171 alin.(3) lit. b)) și la ce dată a fost săvârșită fapta prejudiciabilă (17.03.2019, ora 21.30 min.), chiar dacă pe episodul de la începutul lunii decembrie 2018, nu a fost posibil de stabilit data concretă, circumstanțele constatate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 201928P0099 din 18.03.2019, conform căruia "la minora XXXXX, integritatea himenului este dereglată în termen de până la XXXXX", în opinia instanței de apel, înlătură dubiile în acest sens, și reconfirmă declarațiile minorei XXXXX precum că până la 17.03.2019, Cobîleanu Vladislav a mai abuzat de ea și la începutul lunii decembrie 2018 prin aceeași modalitate ca și la data de 17.03.2019.

Instanța de apel referindu-se la alegațiile părții apărării, din esența cărora se invocă distorsionarea de către instanța de fond a declarațiilor martorilor, preluându-le exact ca în rechizitoriu, a declarațiile părții

vătămate minore XXXXX și martorului minor XXXXX, audiați în condiții speciale de către judecătorul de instrucție, care în opinia apărării nu corespund cu înregistrările audio - video ale acțiunilor procesuale respective, le apreciază neîntemeiate, or din declarațiile martorilor audiați în ședința de judecată în cadrul cercetării judecătorești nu se atestă consemnarea cărorva obiecții din partea acestora asupra declarațiilor oferite, iar din expunerea acestora în sentința contestată nu se atestă schimbarea (distorsionarea) în esență a acestor declarații, conținutul acestora fiind similar cu cel al declarațiilor martorilor din cadrul urmăririi penale, ceea ce în opinia Colegiului penal exclude și o eventuală contradicție a declarațiilor oferite de martori.

De asemenea, instanța de apel a apreciat neplauzibile și criticile formulate de avocatul părții apărării referitor la declarațiile părții vătămate minore XXXXX și martorului minor XXXXX, care se pretinde că nu ar corespunde cu înregistrările audio - video ale acțiunilor procesuale de audiere în condiții speciale de către judecătorul de instrucție, or asupra acestora nu au fost menționate careva obiecții la etapa respectivă, cu atât mai mult, partea apărării nu a specificat care sunt necorespunderile acestor declarații.

În continuare cu referire la invocările divergențelor datelor existente în actele procesuale întocmite de către organul de urmărire penală și criticile părții apărării prin care invocă excluderea mai multor probe din probatoriul acuzării, și prin urmare ar duce la achitarea inculpatului, însă asupra cărora se pretinde că instanța de fond nu s-a expus și nici nu au fost înlăturate, instanța de apel le-a respins ca neîntemeiate or, din textul motivat al sentinței contestate rezultă contrariul și anume se constată concluziile relevate de prima instanță, care conțin o argumentare amănunțită, motivată și întemeiată, bazată pe prevederi legale și prin care s-a stabilit lipsa cărorva temeuri de declarare a nulității probelor, prin prisma art.251 Codul de procedură penală, menționate de către partea apărării atât în cadrul dezbaterilor judiciare în prima instanță cât și în cererea de apel, instanța de prim nivel menționând despre acele mici neconcordanțe evidente ce se referă la data unor acțiuni procesuale, calitatea procesuală și identitatea unor participanți, însă care nu afectează esența acelor acțiuni și ar impune nulitatea actului prin care au fost consemnate.

Instanța de apel a reținut că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului

necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

La individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Cobîleanu Vladislav, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Reieșind din circumstanțele cauzei, având în vedere nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, precum și de atitudinea inculpatului după săvârșirea infracțiunii de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, instanța de apel a ajuns la concluzia că corectarea și resocializarea inculpatului este pasibilă cu aplicarea unei pedepse privative de libertate definitive sub formă de închisoare pe un termen de 13 (treisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, instanța apreciind o asemenea pedeapsă ca fiind echitabilă în coraport cu fapta comisă și va atinge scopul educativ și preventiv stabilit la art.61 alin.2 Codul penal, în acest sens fiind întemeiată și argumentată poziția primei instanțe.

Instanța de apel a menționat că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța de apel a remarcat faptul că, argumentele invocate de inculpat și avocatul ultimului în apel au fost combătute prin sentința primei instanțe.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de scopul pedepsei penale, criteriile generale și cele speciale de individualizare a pedepsei, circumstanțele cauzei și personalitatea infractorului. Astfel, a fost stabilit că infracțiunile săvârșite de inculpat fac parte din categoria celor excepțional de grave, că inculpatul nu are antecedente penale însă anterior a fost condamnat pentru fapte de violență în familie, se caracterizează pozitiv la locul de trai.

Totodată, instanța de apel a constatat că careva circumstanțe atenuante nu a stabilit, însă ca circumstanță agravantă a reținut starea de ebrietate a inculpatului la momentul comiterii infracțiunii, precum și caracterul faptei comise, care a avut grave repercusiuni asupra părții vătămate, circumstanțe confirmate prin raportul de expertiză psihologică a părții vătămate minore.

Astfel, contrar alegațiilor invocate de către acuzatorul de stat în cererea de apel, instanța de apel consideră că prima instanță întemeiat a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condiții de izolare de societate, stabilindu-i inculpatului, pentru fiecare episod infracțional, pedeapsă cu închisoare pe un termen de 11 ani, iar cu aplicarea prevederilor art.84 alin.1 Cod penal, în privința lui Cobîleanu Vladislav urmând a fi aplicată o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 13 ani, cu stabilirea penitenciarului de tip închis, aceasta fiind o pedeapsă proporțională și echitabilă faptelor prejudiciabile comise de ultimul și care va atinge scopul prevăzut de legea penală.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului Cobîleanu Vladislav, prin care invocând ca temei de drept prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului Cobîleanu Vladislav a menționat că:

- cauza penală a fost examinată în absența fizică a inculpatului Cobîleanu Vladislav în sala de ședințe, dar prin intermediul teleconferinței, însă posibilitatea desfășurării ședinței de judecată prin intermediul teleconferinței este admisă doar în cazul soluționării chestiunilor prevăzute la art.469, 473¹ și 473² Cod de procedură penală, nu și la audierea bănuیتului, învinuitului, inculpatului;

- modul de examinare a cauzei penale de învinuire a lui Cobîleanu Vladislav în instanța de apel, îi lezează inculpatului dreptul la un proces

echitabil, sub aspectul că acestuia i-a fost limitat în dreptul la apărare, lipsit de posibilitatea de a participa în ședințele de judecată, de a se pronunța asupra chestiunilor și argumentelor ce au apărut în cadrul judecătorii cauzei. Or, Curtea a menționat că articolul 6 al Convenției, interpretat în ansamblu, garantează dreptul persoanei acuzate de a participa efectiv la procesul său penal. Acesta include, inter alia, nu doar dreptul de a fi prezent, dar și de a asculta și a urmări procesul (Stanford vs. Regatul Unit - hotărâre din 23 februarie 1994; Barberă, Messegue și Jabardo vs. Spania - hotărâre din 6 decembrie 1988). Acest drept face implicit parte din esența conceptului procedurii contradictorii și poate fi, de asemenea, dedus din garanțiile prevăzute în subparagrafele (c), (d) și (e) ale paragrafului 3 al articolului 6 - „să se apere el însuși”, „să întrebe sau să solicite audierea martorilor”;

- în condițiile în care cauza se examinează în complet de trei judecători, atunci la soluționarea chestiunilor puse în discuție în cadrul ședinței preliminare, inclusiv a cererii apărării privind excluderea probelor din dosar, urmau să fie soluționate în camera de deliberare, însă nicidecum prin încheierea protocolară. Instanța de apel nu s-a expus asupra acestei încălcări procesuale admise de către prima instanță, însă prin decizia emisă se deduce că prima instanță corect a soluționat aceste chestiuni, deși art.352 alin.(5) Cod de procedură penală atestă contrariul. Mai mult, emițând încheierea protocolară, instanța a reținut că nici nu există temeiuri pentru ședința preliminară, fără a specifica și indica circumstanțele care i-au permis de a ajunge la concluzia respectivă;

- formarea completului de judecată s-a efectuat contrar pct.5,7 din Regulamentul privind modul de constituire a completelor de judecată și schimbare a membrilor acestora, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 111 din 05 februarie 2013, potrivit căroră la judecarea cauzelor în instanțele judecătorești se constituie sau pot fi constituite complete de judecată permanente sau ad-hoc, a căror compunere este prevăzută de lege. Completele de judecată permanente pentru anul viitor se constituie în ultima decadă a lunii decembrie. Completele de judecată ad-hoc se constituie pe parcursul anului ori de câte ori apare necesitatea procesuală pentru examinarea unui litigiu concret, cu argumentare motivată și formarea completelor în mod aleatoriu. Actul care confirmă legalitatea constituirii completelor de judecată este dispoziția președintelui instanței de judecată, adusă la cunoștința judecătorilor, publicată pe pagina web a instanței și afișată pe panoul informațional de la sediu;

- încadrarea juridică a acțiunilor lui Cobîleanu Vladislav, care au fost corectate prin încheierea Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 03 martie 2020, nu reprezintă o eroare materială evidentă, dar se atribuie la eroare de conținut, care urma a fi corectată de către instanța de apel, în cazul în care a fost depistată. Mai mult ca atât, la soluționarea chestiunii de corectare a erorilor materiale evidente de către prima instanță nu au fost respectate nici prevederile alin. (3) art. 249 Cod de procedură penală, adică nu s-a făcut mențiune la sfârșitul actului corectat, în sentința Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 03 martie 2020. În asemenea condiții, încheierea Judecătorei Orhei, sediul Rezina din 03 martie 2020 urma a fi casată integral. Acest aspect a fost neglijat de către instanța de apel, deși a fost invocat în cadrul ședințelor, iar prin prisma art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, urma să efectueze o verificare integrală, atât în fapt, cât și în drept;

- instanța de apel pentru a statua asupra vinovăției lui Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunilor incriminate a descris probele prezentate de către partea acuzării, în continuare indicând că au fost cercetate, a omis să facă o analiză a acestora, prin coroborarea lor cu alte probe, de a stabili verificarea sursei din care provin probele, în condițiile în care începând cu finisarea urmăririi penale partea apărării a criticat întemeiat probatoriul și a solicitat declararea nulității și excluderea acestora;

- probatoriul pe cauză este administrat cu deficiente esențiale, inclusiv cu nerespectarea prevederilor legale ce reglementează desfășurarea procesului penal, pe care motiv actele procesuale nu pot fi admise ca probe, nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare și nu sunt de natură să confirme vinovăția inculpatului Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunilor incriminate. Totodată sunt evidente divergențele dintre declarațiile persoanelor audiate, și care a fost imposibil de a le înlătura în cadrul cercetării judecătorești;

- atât prima instanță cât și cea de apel au omis că alegațiile referitor la încălcările procesuale și falsurile admise de către organul de urmărire penală au fost invocate de către partea apărării constant și consecvent la finisarea urmăririi penale după prezentarea materialelor de urmărire penală, în ședința preliminară, în cadrul căreia a fost înaintată o cerere în acest sens și care se constată că a fost lăsată fără examinare, dar și la etapa cercetării probelor acuzării prin expunerea obiecțiilor;

- la cercetarea declarațiilor părții vătămate minore XXXXX și martorului minor XXXXX, audiați în condiții speciale, instanța de apel a preluat poziția eronată a primei instanțe, care a efectuat această acțiune contrar prevederilor art. 371 alin.(2) Cod de procedură penală, conform

căroră nu se admite reproducerea în ședința de judecată a înregistrării audio sau video fără a se da citire în prealabil declarațiilor consemnate în procesul-verbal respectiv. La caz, se constată că în cadrul ședinței de judecată din 03 octombrie 2019, instanța de fond a dispus audierea CD-urilor anexate la materialele cauzei, după care procurorul a dat citire declarațiilor consemnate în procesele - verbale ale acțiunilor respective, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței din data menționată (f.d.247, Vol. II);

- în raportul de autosesizare din 19 aprilie 2019 se conțin date false, or, la materialele cauzei nu există nici o ordonanță de începere a urmăririi penale datată cu 27 februarie 2019, după cum indică ofițerul de urmărire penală, la fel cum nu există nici o plângere depusă de către XXXXX până la această dată, prin care ar reclama acțiunile pretins ilegale ale lui Cobîleanu Vladislav în privința fiicei sale Iuliana;

- contrar normelor procesuale deși a fost indicat numele, prenumele și calitatea persoanelor care au participat la efectuarea acțiunii de urmărire penală, procesul-verbal al acțiunii respective nu a fost semnat de către toți participanții, fiind semnat doar de (4) patru din cei 7 (șapte) participanți. Motivul pentru care nu a fost semnat procesul - verbal de cercetare la fața locului din 18 martie 2019 de către ceilalți 3 (trei) participanți este neclar, lipsind orice mențiuni cu privire la imposibilitatea sau refuzul acestora de a semna;

- în procesul-verbal de cercetare la fața locului se indică că cercetării a fost suspusă casa ce aparține lui Cobîleanu Vladislav, din satul XXXXX, raionul XXXXX, totodată fiind indicat că acțiunea procesuală se desfășoară în satul XXXXX, raionul XXXXX. Prin urmare nu este clar ce casă și din ce localitate a fost supusă cercetării la fața locului;

- în procesul-verbal al acțiunii respective se face referință și la declarațiile victimei XXXXX, care a demonstrat că raportul sexual dintre aceasta și Cobîleanu Vladislav a avut loc pe pragul casei, afară. Din acest proces-verbal și nici din fotografiile anexate la acesta nu rezultă că XXXXX a dat asemenea declarații, la fel cum nu există nici un indiciu referitor la întreprinderea unor acțiuni sau gesturi, prin care ultima ar fi indicat asupra locului unde a avut loc pretinsul act sexual;

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 martie 2019, nu conține careva indicii privind depistarea cărorva urme ale infracțiunii, a mijloacelor materiale de probă în vederea stabilirii circumstanțelor infracțiunii ori alte circumstanțe care au importanță pentru cauză, acesta este contrar prevederilor art. 118, 124, 260, 261 Cod de procedură penală, și prin prisma art.93 alin.(1), alin.(2) pct.4), art.94 alin.(1) pct.8), alin.(2), art.251 Cod

de procedură penală, nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești, deoarece a fost întocmit cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod;

- acțiunea procesuală de ridicare, efectuată la data de 18 martie 2019, la domiciliul comun al lui Cobîleanu Vladislav și XXXXX, situat în satul XXXXX, raionul XXXXX, în temeiul ordonanței de ridicare din 18 martie 2019 și procesului-verbal de ridicare din 18 martie 2019 nu corespunde prevederilor art. 131 alin.(5) și art.260 Cod de procedură penală, care prevede obiectele și documentele ridicate trebuie, pe cât e posibil și necesar, să fie împachetate și sigilate chiar la locul percheziției sau ridicării, despre ce se face mențiune în procesul-verbal respectiv. Pachetele sigilate se semnează de către persoana care a efectuat percheziția sau ridicarea;

- la efectuarea acțiunii procesuale de ridicare din 18 martie 2019, ofițerul de urmărire penală a admis un abuz, deoarece efectuând ridicarea obiectelor de la domiciliul comun al lui Cobîleanu Vladislav și XXXXX, acesta nu a dispus de nici un act procesual permisiv, care i-ar fi permis pătrunderea și rămânerea la domiciliul ultimilor;

- procesul-verbal de ridicare din 18 martie 2019, procesul-verbal de examinare a obiectului din 19 martie 2019, prin prisma art.94 alin.(1) pct.8), alin.(2), art.251 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești, deoarece a fost întocmit cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod;

- audierea părții vătămate minore XXXXX în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, a fost inițiată și efectuată cu încălcarea gravă a legii procesual-penale, inclusiv cu falsificarea unor acte;

- acțiunea procesuală de audiere a părții vătămate minore XXXXX a fost inițiată, dispusă și efectuată în lipsa unei ordonanțe motivate;

- reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată privind audierea părții vătămate minore XXXXX din 29 martie 2019, se constată că contrar exigențelor normelor imperative enunțate mai sus, purcede imediat la audierea părții vătămate, verificând doar prezența participanților la proces, nu și identitatea acestora, fără a pune în discuție demersul procurorului și oferirea posibilității părților de a se expune asupra acestuia, și fără a se expune nici într-un mod asupra temeiniciei, în sensul admiterii sau respingerii demersului examinat;

- audierea părții vătămate minore XXXXX în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, trezește dubii vis a vis de competența și calitatea unora

dintre participanții la acțiune, în special cu referire la participarea psihologului din cadrul procuraturii raionului Telenești. Mai mult decât atât, se constată că în cadrul ședinței de judecată, în cadrul căreia fusese audiata minora XXXXX în condiții speciale, nici nu a fost stabilite împuternicirile și identitatea participanților;

- la materialele cauzei penale cât și în materialele eliberate de judecătorul de instrucție din cadrul Judecătoriei Orhei, sediul Telenești lipsesc cu desăvârșire orice acte care ar atesta competența intervievatorului Viorica Bucșa, psihologului din cadrul Procuraturii raionului Telenești Mogîldea Natalia, cu atât mai mult că în ședința de judecată acuzatorul de stat, a indicat expres că Procuratura raionului Telenești nu are angajat psiholog;

- contrar prevederilor art.110¹ alin.(5), (6), (7), 479, 481 Cod de procedură penală, la audierea minorei XXXXX s-a admis producerea unor efecte negative asupra stării psihice a acesteia, fapt confirmat prin repetatele pauze anunțate de instanța de judecată la cererea participanților la proces, martorului minor nu i s-a atras atenția că trebuie să spună doar adevărul, iar suportul informațional pe care a fost înregistrată declarația martorului nu a fost sigilat de către judecătorul de instrucție. Acest fapt se confirmă inclusiv prin lipsa mențiunii respective în procesul - verbal al ședinței de judecată din 29 martie 2019. Mai mult decât atât, nu este clară proveniența suportului informațional existent la materialele cauzei, inclusiv ce vizează copiile și modalitatea de efectuare a acestora, în condițiile în care la materialele cauzei lipsesc orice indicii în acest sens;

- procesul-verbal al ședinței de judecată privind audierea părții vătămate minore XXXXX este contrar prevederilor art.110¹, 255, 260, 261, 300, 304, 305 Cod de procedură penală, și prin prisma art.93 alin.(1), alin.(2) pct.4), art.94 alin.(1) pct.2), alin.(2), art.251 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești, deoarece a fost întocmit prin încălcarea dreptului la apărare al învinuitului și cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod;

- instanța de apel a omis să se expună asupra faptului, în ce mod aceleași declarații ale părții vătămate XXXXX, date în condițiile art.110¹ Cod de procedură penală, într-un caz confirmă vinovăția lui Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunilor incriminate, iar în alt caz nu confirmă vinovăția lui Vîrlan Simion în comiterea unei infracțiuni similare celei incriminate lui Cobîleanu Vladislav, reieșind din constatările expuse în ordonanță din 19

iunie 2020, emisă de către procurorul din cadrul Procuraturii Telenești, Mihail Chipăruș;

- aceleași încălcări și omisiuni au fost admise de organul de urmărire penală la audierea martorului minor XXXXX, în condițiile art.110¹ Cod de procedură penală;

- rapoartele de expertiză judiciară emise la caz nu conțin careva date în favoarea probării vinovăției lui Cobîleanu Vladislav în comiterea infracțiunilor incriminate, acestea la fel nu pot fi admise în calitate de probe, deoarece au fost administrate cu încălcarea prevederilor art.94 alin.(2) pct.2) și art.151 alin.(7) Cod de procedură penală și, prin urmare, se exclud din dosar, și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești, deoarece a fost întocmit prin încălcarea dreptului la apărare al învinuitului;

- cu referire la învinuirea adusă lui Cobîleanu Vladislav că aceasta nu conține toate elementele prevăzute la art.281 Cod de procedură penală. Or, cu referire la pretinsul incident care ar fi avut loc în luna decembrie 2018, se constată că într-un caz similar, atunci când minora XXXXX pretinde că a fost violată de către cet. Vîrlan Simion nu ținea minte nici data, nici luna, indicând că s-a întâmplat atunci când se dau copacii cu var, primăvara sau toamna, optând în cele din urmă în favoarea toamnei, atunci în cazul lui Cobîleanu Vladislav aceasta nu a indicat nici o particularitate care ar indica că incidentul a avut loc la începutul lunii decembrie. Cât privește faptul că Cobîleanu Vladislav la momentul comiterii infracțiunilor era în stare de ebrietate produsă de alcool, nu este clar din ce rezidă concluzia respectivă. Or, stabilirea stării de ebrietate este reglementată prin Regulamentului privind modul de testare alcoolscoptică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.296 din 16.04.2009. La caz, la materialele cauzei penale nu există nici un rezultat al testării alcoolscopice sau proces - verbal al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii, din care ar rezulta o atare concluzie;

- atât prima instanță cât și instanța de apel au omis să se expună asupra faptului că cererea privind nulitatea și excluderea probelor a fost depusă la terminarea urmăririi penale, atunci când părții, în special apărătorului ales i-au fost prezentate toate materialele cauzei penale;

- probatoriul pe cauză este administrat cu deficiente esențiale, inclusiv cu nerespectarea prevederilor legale ce reglementează desfășurarea procesului penal, pe care motiv acestea nu pot fi admise ca probe;

- instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a analizat în deplină măsură materialele cauzei, fiind prezentă

discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor și circumstanțelor cauzei, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință menținerea de către instanța de apel a unei.

6. Referință asupra recursului declarat a fost depusă de către procuror, prin care a solicitat dispunerea inadmisibilității recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza materialelor din dosar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet format din 3 judecători, prin decizie motivată, va decide în unanimitate asupra inadmisibilității recursului înaintat în cazul în care se constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Iar, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi de drept procesual sau formal și de drept material sau substanțial. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Potrivit recursului ordinar declarat de către avocatul Popa Alexandru cu inculpatul Cobîleanu Vladislav, aceștia invocă de drept temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală și anume că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul

penal constată, că asemenea erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de avocatul Popa Alexandru cu inculpatul, precum că decizia este neîntemeiată, iar instanța de apel nu a examinat fondul cauzei, Colegiul le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând decizia atacată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că instanța de apel a cercetat materialele cauzei și a dat răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume aspecte nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei, de către recurent fiind înaintate o sumedenie de alegații care sunt străine cauzei deduse judecării.

Colegiul menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Subsecvent, reieșind din esența criticilor invocate de către recurenți, Colegiul penal reține că acestea se referă doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, avocatul Popa Alexandru cu inculpatul face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond sunt nule și nu confirmă vinovăția

inculpatului Cobîleanu Vladislav în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 171 alin.(3) lit. b), 171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatei conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către recurenți, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Instanța de recurs respinge alegațiile recurenților precum că, cauza penală a fost examinată în absența fizică a inculpatului Cobîleanu Vladislav în ședința de judecată în apel dar prin teleconferință invocând faptul că desfășurarea ședinței de judecată prin intermediul teleconferinței este admisă doar în cazul soluționării chestiunilor prevăzute de la art. 469, 473¹, 473² Cod de procedură penală, or, în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, inculpatul Cobîleanu Vladislav și apărătorul acestuia Popa

Alexandru nu au înaintat careva obiecții referitor la petrecerea ședinței de judecată prin intermediul teleconferinței, iar astfel de cereri la materialele cauzei lipsesc.

Totodată, Colegiul penal v-a respinge multitudinea de alegații ale recurenților îndreptate împotriva deciziei instanței de apel ca fiind neîntemeiate și declarative, nefiind susceptibile de a impune necesitatea casării deciziei atacate.

Astfel, Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurenți, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe potrivit căreia Cobîleanu Vladislav fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 171 alin.(3) lit. b), 171 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 84 Cod penal, la pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 13 (treisprezece) ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către avocatul Popa Alexandru cu inculpatul Cobîleanu Vladislav, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cât privește invocarea de către recurenți în calitate de temei pentru recurs prevederile pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal atestă că, analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii invocate de către avocatul Popa Alexandru cu inculpatul Cobîleanu Vladislav, o astfel de eroare în speța dată nu a fost stabilită, deoarece instanța de apel a constatat corect prin prisma probelor administrate că acțiunile inculpatului Cobîleanu Vladislav întrunesc elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. art. 171 alin. (3) lit. b), 171 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Respectivele circumstanțe pentru calificarea faptei au fost constatate de către prima instanță și menținută de către instanța de apel, inclusiv din

declarațiile părții vătămate minore XXXXX și rapoartele de expertiză judiciară efectuate la caz, pe care, deși recurenții le consideră neîntemeiate, invocând că aceste probe sunt nule, instanța de recurs le apreciază ca fiind consecvente, întrucât sunt confirmate prin declarațiile martorului minor XXXXX și declarațiile reprezentantului părții vătămate XXXXX, care au fost depuse sub jurământ, fiind avertizați de răspundere penală pentru declarații false. Mai mult, declarațiile părții vătămate minore, au fost confirmate și prin declarațiile martorilor Conac Elena și Conac Zaharia, care au declarat că în luna martie a anului 2019, XXXXX a venit la ea acasă, a început a plânge și a rugat-o ca fiica sa să doarmă la ea, din motiv că soțul a abuzat-o sexual. A întrebat-o pe XXXXX dacă este corect ce i-a povestit mama sa, la care XXXXX a început a plânge și i-a spus că e corect(f.d.103-104, vol. III)

Totodată, pentru menținerea calificării faptelor inculpatului, stabilite prin rechizitoriu, instanța de apel corect a reținut, inclusiv, concluziile expertului indicate în raportul de expertiză medico-legală nr. 201928P0098 din 18 martie 2019, conform căruia la minora XXXXX, integritatea himenului este dereglată în termen de până la 17.03.2019(f.d.85-86, vol. I).

Astfel, ținând cont de cele stabilite de către instanța de apel și de argumentele care au stat la baza menținerii calificării faptei inculpatului, conform învinuirii înaintate prin rechizitoriu, Colegiul penal apreciază ca fiind declarativ invocată prezența la caz a erorii prevăzute la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, întrucât instanța de apel la capitolul respectiv a dat deplină eficiență prevederilor legale ce țin de aprecierea materialului probator, care a confirmat întrunirea în acțiunile inculpatului Coban Vladislav a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. art. 171 alin. (3) lit. b), 171 alin. (3) lit. b) Cod penal. Mai mult apărarea cu inculpatul, invocând aceste teme de casare nu au indicat în baza cărei norme legale, în opinia lor, urmau a fi încadrate acțiunile inculpatului în condițiile invocării încadrării greșite de către instanță a faptelor acestuia.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil

necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Popa Alexandru cu inculpatul Cobîleanu Vladislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui *Cobîleanu Vladislav* XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 22 iulie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Boico Victor

Catan Liliana